

STORMHART

STORMHART

ROLF BAKKER

Schrijver: Rolf Bakker
Eindredactie: Bianca Nederlof
Omslagontwerp: Lizbe Coetzee
ISBN: 9789465314693
© Rolf Bakker
Jaar van uitgave: 2025
www.rolfbakkerschrijft.nl

HET DRAKENWATER

KONINKRIJK
VAN DE ELVEN

STORMHART
SPITS

WINDRIJGE HOOGLANDEN

ELDUISTERWOOD

STEENRIJK

DRAKENTAND
SMEDRIJK

BRONSHAVEN

DE BARUNDAR

WILSON'S RUSTPLAATS

ZILVER
MEER

KOBBERSTEEN

GROMMAL

GLIMMER
GEBERGTE

GROTE GORGANSWEG

DE GAT
VLAAT

OERGLOED

DRAKENTAND
GEBERGTE

KRONDAR

HET DUIDSTAF
WOUT

DISTELWICK

HET IJZERRIJK

I

THALON

SAFFIERHAMER

I n het hart van Grommal, diep in de Vuurberg, zwaaide de deur van de zwakverlichte herberg rustig open, een golf koude lucht viel naar binnen. Het was voor het middaguur, maar de aanwezige gasten zaten dicht over hun kroezen lauw bier gebogen. Ze schonken nauwelijks aandacht aan de nieuwkomer. Gekleed in fijn vervaardigde gewaden en met de capuchon van zijn paarse mantel ver over zijn ogen liep hij naar binnen. Op het oog leek de dwerg helemaal op zijn plek, toch hing er een aura om hem heen die hem onderscheidde van de andere gasten.

Terwijl hij binnenstapte daalde er een stilte neer over de herberg, slechts doorbroken door het knisperen van de haard en het gemompel van een aantal gasten. De laarzen van de dwerg, versierd met ingewikkelde runenpatronen, klonken hard op de versleten houten vloer. Het geluid weerkaatste door de herberg en trok de aandacht. Doelgericht liep de dwerg de herberg door, zijn stappen kort en afgemeten, zijn ogen verborgen in de schaduw van zijn capuchon. De aanwezige gasten wendden snel hun hoofd af als zijn indringende blik op hen rustte.

Hij stopte bij de bar waar de herbergier de glazen stond te poetsen en nam plaats op een barkruk. Hij legde zijn handen kalm, gevouwen op de bar. Achter zijn rug om werden stiekeme blikken uitgewisseld. Een voelbare spanning hing in de lucht, er stond iets belangrijks te gebeuren, al kon niemand precies zeggen wat.

Op het moment dat de dwerg ging zitten kwam de herbergier aarzelend op hem af. De ogen van de herbergier gleden over de vinger van de dwerg, een zeldzaam mooie ring, gemaakt van een glanzend zilverwit metaal, zat erom. Elke dwerg wist dat dat mithril was. En onwaarschijnlijk kostbaar. Midden op de ring was het teken van koning Einar IJzerhelm te zien. Om de nek van de dwerg hing een uniek medaillon. In het midden was duidelijk een dwerg te zien die werd omringd door de vleugels van een draak en in het midden daarvan was een kleine, zuivere saffier geplaatst.

‘Heer Saffierhamer, welkom bij herberg de Kompasroos. Mijn naam is Durak Steenkil,’ stamelde de herbergier. ‘Wat brengt u hier?’

‘Dat weet je best, Durak.’

‘Pardon, heer Saffierhamer?’ vroeg Durak. ‘Ik weet niet waar u het over heeft.’

Thalon Saffierhamer glimlachte kalmpjes. ‘Natuurlijk niet, heel goed. Precies als afgesproken. Dat komt dan wel. Maar voor nu, als je zo vriendelijk zou willen zijn, kun je me een tafel wijzen en een kroes van je beste bier brengen.’

‘Natuurlijk, heer.’

‘Pardon, heer. Bent u heer Saffierhamer?’ Een aantal gasten had zich achter Thalon verzameld.

Thalon draaide zich om en keek de dwergen om hem heen aan, hij knikte vriendelijk.

‘Heer Saffierhamer,’ zei er een. ‘Ik wilde u alleen maar bedanken voor wat u allemaal voor de stad gedaan heeft. Het feit dat u zich hier bent, betekent heel veel voor mij.’ De dwerg haalde twee munten uit zijn zak

en legde die op de bar. 'Ik zou u graag willen bedanken door uw eerste drankje te betalen.' De dwerg boog.

Thalon legde zijn hand op de munten, pakte ze van de bar en gaf ze terug aan de dwerg. 'Ik moet jullie juist bedanken, alles wat ik doe is voor jullie. Mijn leven staat in dienst van ons prachtige volk.' Thalon knikte licht in de richting van de dwerg die nogmaals een diepe buiging maakte en terugging naar zijn tafel.

'Heer Saffierhamer,' vroeg een andere dwerg. 'Kan ik kort met u spreken?'

'Miora, laat hem met rust. Hij heeft belangrijkere zaken dan met ons te spreken,' zei een ander nerveus.

Miora keek geërgerd naar haar compagnon.

Thalon hief zijn hand. 'Geen probleem. Ik begrijp dat je Miora heet? En hoe heet u, mijnheer?' vroeg hij.

Miora knikte. Ze wees haar metgezel aan. 'Dit is Haldor.' Ze draaide zich om en introduceerde de andere dwergen om haar heen. 'Erik, Kjell, Gudrun, Astrid en die kleine daar is Ragnar.'

'Aangenaam,' zei Thalon. 'Ik ben inderdaad Thalon Saffierhamer. Waar wilt u het over hebben?'

'Klopt het dat u het oor heeft van de koning? Van koning IJzerhelm?'

Thalon knikte vriendelijk. 'Dat klopt. Hij luistert inderdaad naar wat ik zeg en soms is hij zo goed om mijn raad op te volgen.'

'Sorry, heer Saffierhamer heeft het te druk. Ga alstublieft terug naar jullie tafel,' kwam Durak tussenbeide.

'Miora, laten we nou gaan. Deze belangrijke heer wil gewoon rustig wat drinken,' zei Haldor. Hij trok aan haar arm en siste haar toe: 'Straks laat hij de IJzerwacht nog komen.'

'Houd nou op,' beet ze hem toe.

'Kalm aan,' zei Thalon. 'Durak, bedankt voor je zorgen, maar het is goed. Deze dwergen zijn bezorgd en hebben het recht gehoord te wor-

den. Aangezien koning IJzerhelm er nu niet is, zal ik in zijn plaats graag luisteren naar wat ze te vertellen hebben.'

Durak knikte. 'Zoals u wilt, heer.'

Miora draaide zich terug naar Thalon. 'Excuses, heer. Haldor kan soms een beetje onbehouden zijn. Ik hoop dat u het niet erg vindt dat ik u aangesproken heb.'

'Natuurlijk niet. Ik spreek graag met mijn soortgenoten. Toe, kalm aan. Beiden.' Hij wees naar de barkruk naast hem. 'Neem plaats. Wat is er aan de hand?'

'Nou, sinds de Drakenvertoning slaap ik slecht. Elke nacht word ik badend in het zweet wakker. Ik zie het nog voor me als de dag van gisteren.'

'Het was ook maar een maand of wat geleden,' zei Haldir.

'Houd je kop,' beet Miora hem weer toe.

Thalon knikte bemoedigend.

'We liepen langs het Zilvermeer, vlak buiten Grommal, op de jaarmarkt. Ik was voor dag en dauw op pad gegaan om op tijd te zijn. De markt was al druk toen ik aankwam. De temperatuur was aangenaam, er was geen wolk aan de lucht en de frisse berglucht zorgde ervoor dat het een heerlijke dag was. Toch klonk er donder in de verte. Ik haastte me want ik moest nog bloemkolen en vlees halen voor mijn zoons verjaardag. Het gedonder werd steeds luider en plots gleed er een gigantische schaduw over me heen. Om me heen brak paniek uit.' Haar handen trilden. 'Excuseert u mij, u zult vaker draken hebben gezien. Voor mij was dit de eerste keer. Het geruis van de wind, de donder die volgde na elke klap van haar vleugels... Natuurlijk hebben we wel verhalen over draken gehoord maar dit... Dit was vreselijk.'

'Rustig aan, Miora,' zei Thalon. 'Durak, zou u zo goed willen zijn deze vrouw wat water te geven.'

Durak zette een pul met water voor de vrouw neer. Ze knikte naar de waard en keek toen dankbaar naar Thalon.

‘Dank u wel, heer. U... u bent niet zoals ik had verwacht.’

‘Dat vat ik maar op als een compliment,’ zei hij met een glimlach. ‘Zou u meer kunnen vertellen over de dag van de Drakenvertoning?’ vroeg Thalon. ‘Tenminste, ik denk te begrijpen dat u uw ervaringen wilde delen. Ik begrijp het als u er liever niet nogmaals aan terugdenkt maar het is belangrijk voor de koning, en voor mij, om zo goed mogelijk te begrijpen wat er die nacht is gebeurd. Elk detail kan heel belangrijk zijn.’

‘Ik was dus weggedoken onder een marktkraam. Heel even durfde ik te kijken naar de draak boven ons. Haar zilveren schubben glinsterden in het licht. Ze was ontzagwekkend. Prachtig. Haar vleugels leken te bliksemen, onweer golfde om haar heen.’

Ze zweeg. Thalon zag dat ze beefde. Hij schoof de pul water subtiel naar haar toe. Ze omklemde hem met haar beide handen en ging toen verder.

‘Ze draaide haar kop en keek me recht aan. Dwars door me heen. Alsof ik niets was. Toen sprak ze tegen me: “Tarraxyn,” zei ze. “Tarraxyn. Geef me Tarraxyn. Breng me hem of jullie zullen de gevolgen voelen.”’

Thalon keek de anderen aan: ‘Jullie hebben hetzelfde meegemaakt? Sprak de draak ook tegen jullie?’

Ze knikten hevig.

‘Toen steeg ze op. Ze werd steeds kleiner, op een gegeven moment was ze nog maar een kleine glinsterende punt hoog in de lucht. Toen... toen volgde die schreeuw. Die ging door merg en been. De grond trilde hevig. Haar kracht was voelbaar. Ik was blij dat ik nog onder de marktkraam zat. Rotsen donderden naar beneden en vernielden een aantal marktkramen. De paniek en angst sloegen om in een pandemonium. Iedereen rende door elkaar, sommigen stonden verstijfd van angst aan de grond genageld, anderen begonnen te jammeren.’

‘Het was verschrikkelijk,’ voegde Haldor toe. ‘En dan heeft die draak ons niet eens echt aangevallen. Ze was er alleen maar even. Mijn achterneef die bij de IJzerwacht zit, zegt dat hij op patrouille in de

bergen ook steeds meer vreemde wezens tegenkomt. Opgeroepen door de draak.'

'Ik wil niet beweren dat jouw achterneef een leugenaar is, Haldor, maar de verslagen die ik gelezen heb melden geen bijzonderheden van de patrouilles. Het is bekend dat in de nacht doodnormale dingen vreemd en mysterieus kunnen lijken.' Hij knikte vriendelijk. 'Toe, laat Miora eerst haar verhaal afmaken, daarna heb ik tijd voor jou.'

Miora balde haar handen samen. 'We dachten dat het voorbij was. Ze was bijna verdwenen. Toen kwam ze terug, schoot ineens omlaag, raasde naar beneden en vlak voor ze neer zou storten vloog ze weer recht en scheerde over het Zilvermeer heen. Water spatte op en oorverdovend gedonder schalde door de lucht. De energie van de bliksem die over haar lichaam heen krioelde was voelbaar.' Ze zweeg, dacht na. 'De windvlaag die na haar kwam was intens, het was alsof een tornado door de straten heen schoot. Bomen en planten knakten als kleine twijgjes, ruiten versplinterden alsof kwajongens er een steen doorheen gegooid hadden en dwergen tuimelden over elkaar heen alsof ze te lang in de kroeg hadden gezeten. Een grote aardewerken plantenpot viel op de marktkraam waar ik onder verscholen zat, de planken scheurden maar braken niet. Die kraam heeft mijn leven gered. Toen was het stil. Doodstil. Vyrillia was weg.'

Thalon had dit verhaal inmiddels al tientallen keren gehoord, elke keer kreeg hij meer ontzag voor het machtige beest. Ze was niet eens in de stad geweest maar alleen voor de poort op het marktpllein. De macht die ze daar had tentoongesteld door alleen maar langs te vliegen was onvoorstelbaar. De hele stad was vervuld van angst, een compleet volk was doodsbang.

'Nadat ze was verdwenen, verdween ook de zon en donkere, onheilspellende wolken pakte zich samen boven ons,' ging Miora verder. 'De lucht werd zwaar. We wisten niet wat we konden verwachten. Kwam ze terug voor de echte aanval? Dit waren zeker geen normale wolken, dat

wisten we wel. Het klopte niet, het leek wel nacht. Toen brak de storm in alle hevigheid los. Het onweer dat haar eerder leek te achtervolgen was gekomen. Alsof haar woede in de storm zat, alsof ze al haar frustratie losliet op de stad. De donder deed iedereen ineenkrimpen. Wie dat nog niet gedaan had zocht dekking. Bliksem sneed door de lucht en lichtte de hele markt op. Het voelde alsof mijn trommelvliezen scheurden, het deed onvoorstelbaar pijn. Met de bliksem als haar stekende pijn, de donder het geschreeuw en de onmacht van een ruzie en de regen haar tranen van verdriet.' Ze keek naar Thalón en Durak. 'Ik weet dat het misschien gek klinkt, maar zo voelde het echt. Alsof we haar emoties konden voelen, alsof we door de storm deelden in haar pijn en verdriet. Ze voelde zich verraden. Ik denk door die Tarraxyn, ik zou niet weten door wie anders.'

Heel even betrokken het gezicht van Thalón. Door de woorden van Miora voelde ook hij de pijn van Vyrillia.

'Het water stroomde uit de bergen om ons heen het meer in, als een goede huilbui leek het ergste verdriet weg te spoelen. We waren opgelucht. Ik weet niet of wij opgelucht waren dat het voorbij was of dat het de draak was die opgelucht was, dat ze had kunnen vertellen wat haar dwarszat en dat wij hadden geluisterd.'

De herberg was stilgefallen. Het verhaal van Miora hadden ze allemaal gevoeld.

'Bedankt dat je dit hebt durven vertellen. Bedankt dat jullie naar me toe zijn gekomen.'

'Komt ze terug?' vroeg Haldor zachtjes.

'Ik zal eerlijk tegen jullie zijn: dat weet ik niet. Vyrillia heeft tot nu toe nooit interesse gehad in ons. Dat ze nu zich vertoont, is hoogst ongebruikelijk. Misschien is ze inderdaad wel gekwetst, misschien heeft ze wel pijn en is ze verdrietig. Ik weet het niet. Als wij ons zo voelen doen we ook dingen waarvan we later spijt kunnen krijgen. Misschien dat dat bij draken ook zo is. Wees er in ieder geval zeker van dat koning IJzerhelm jullie zal beschermen en er alles aan doet om het probleem op te lossen.'

‘Het is al maanden geleden dat de draak hier kwam, maanden dat we in spanning leven, dat de angst in de straten heerst. Koning IJzerhelm heeft helemaal niets gedaan. Er is geen maatregel genomen, geen verdediging neergezet!’ zei Kjell boos.

‘Kjell! Dat kan je niet zeggen,’ zei Haldor.

‘Rustig maar,’ zei Thalon zalvend. ‘Ik begrijp dat het zo voelt. Maar ik kan u verzekeren dat dit niet waar is. Het lot van Grommal gaat de koning zeer aan het hart. Jullie zijn hem allemaal dierbaar.’ Hij legde zijn hand op de schouder van Kjell. ‘Denk je echt, na wat je zelf hebt meegemaakt, dat verdedigingswerken een draak als Vyrillia kunnen tegenhouden? Dat wij in deze berg veilig zijn als ze besluit aan te vallen?’

Schoorvoetend schudde Kjell zijn hoofd.

‘Het heeft tijd gekost voor de koning een goed plan heeft kunnen vormen over hoe we de dreiging kunnen wegnemen. We geloven dat we dat plan nu hebben, dat zijn we nu aan het uitvoeren.’

‘Dank u wel, heer,’ zei Kjell die weer een stap naar achteren deed. Alsof hij wilde verdwijnen in de groep dwergen.

‘Weet u wie Tarraxyn is, heer?’ vroeg Miora zachtjes.

Thalon schudde zijn hoofd. ‘Helaas kennen wij niemand met die naam.’

Hij legde zijn hand op haar schouder. Thalon keek Haldor aan. ‘Ik geloof dat ook jij nog iets wilde bespreken?’

Haldor keek verbaasd. ‘Ja, eh, dat klopt. Ik had niet gedacht dat u daar nog tijd voor zou hebben.’

‘Het is belangrijk voor mij dat iedereen de tijd krijgt om zijn verhaal te doen. Toe, wat wilde je zeggen?’

‘Is... Is het waar dat er oorlog komt?’

‘Oorlog?’ vroeg Thalon. ‘Ik neem aan dat je op de spanningen aan de grens met het elfenrijk bedoelt?’

Haldor knikte.

‘Het klopt dat er recentelijk incidenten zijn geweest met de elfen en dat de spanningen toenemen. Aartshertogin Steenwoud doet er alles aan om de grenzen veilig te houden en daar slaagt ze tot nu toe heel goed in. Als extra maatregel is koning IJzerhelm voorbereidingen aan het treffen om een peloton IJzerwacht naar Steenreik te sturen ter ondersteuning. Ook hier kan ik u niet beloven dat er geen verdere escalatie zal komen, dat heb ik niet in de hand. Wat ik wel kan doen is u vertellen dat we ook hier er alles aan doen om de situatie weer onder controle te brengen.’

Thalon keek de angstige dwergen om hem heen aan. Hij stond op en spreidde zijn armen. Hij had inmiddels de aandacht van elke dwerg in de herberg.

‘Ik begrijp jullie zorgen, ik heb ze ook,’ zei hij luider. ‘Dit zijn onrustige tijden met het vreemde gedrag van Vyrillia de draak en de aanhoudende spanningen met de elfen in het noorden. Weet dat ik mij jullie lot persoonlijk aantrek en er alles aan doe, samen met de koning, om jullie veiligheid te bewaken.’

Een aantal dwergen knikte zachtjes, sommigen mompelden iets.

‘Weet dat ik altijd voor jullie klaarsta. Mocht er nog iets te binnen schieten, schroom dan niet om naar me toe te komen. Ik moet u nu vragen me te verontschuldigen. Ik verwacht een aantal gasten en heb met hen nog een hoop te bespreken.’

Miora knikte. Ze leek opgelucht. ‘O, natuurlijk, heer. Geen probleem. Wij laten u met rust.’

Ongemakkelijk boog ze haar hoofd en het groepje dwergen was binnen de kortste keren weer verdwenen. Langzaamaan keerde het rumoer terug in de Kompasroos.

‘Excuses, heer. Ik had moeten ingrijpen. Ik had niet verwacht dat ze u zo zouden belagen,’ zei Durak.

‘Geen probleem, dit soort ontmoetingen zijn goed. De vrouw had moed. Dat gaan we meer van nodig hebben. Ik ben blij dat ze het lef

had om mij aan te spreken, velen durven op een gegeven moment een mededwerg niet meer aan te spreken omdat hij een titel heeft.'

Durak droogde een glas af en staaarde naar de doek in zijn handen. 'Weet u, ik heb het ook gehoord. Dat ze om Tarraxyn vroeg. Volgens mij heeft ze tegen iedereen gesproken.'

'Dat klopt, daar lijkt het in ieder geval wel op,' zei Thalon. Hij stond op. 'Als u zo goed zou willen zijn mij een tafel te wijzen. Het liefst wat beschut.'

'Natuurlijk, heer,' zei Durak terwijl hij zijn glas neerzette. 'Deze kant op.'

Durak ging Thalon voor, af en toe sprak een dwerg zijn waardering uit voor Thalon, maar de meesten lieten hem begaan.

'Alstublieft, heer,' zei Durak toen ze in een hoek van de herberg bij een beschutte ruimte kwamen. Daar stond een grote, lange tafel met zeven stoelen.

'Hartelijk dank,' zei Thalon terwijl hij goedkeurend rondkeek en aan het hoofd van de tafel ging zitten. 'Heb je nog een extra stoel? Ik verwacht nog een extra persoon.'

Durak wenkte een van de serveersters die de stoel ging halen. 'Wat brengt u in dit deel van de stad? Er komen hier niet vaak hooggeplaatste dwergen, en helemaal niet de persoonlijke adviseur van de koning.'

'Ach, misschien houd ik er niet van om herkend te worden en zoek ik de anonimiteit op.'

'Niet herkend te worden, pardon, heer. Iedereen hier weet wie u bent. Dat heeft u zojuist toch meegemaakt?'

'Dat is natuurlijk ook zo. Ach, meestal laten ze me met rust. Dat kan ik van de bewoners in de wijken rond de troonzaal niet zeggen. Al die edelen willen wat van me. Het lijkt af en toe wel alsof ze me opwachten.' Hij schudde zijn hoofd. 'Kom, houd me even gezelschap. Ik ben wat vroeg, degenen die ik verwacht zullen nog wel even op zich laten wachten.'

De serveerster kwam met een kroes bier binnen. ‘Alstublieft, Steenkils Glanzend Goud. Het beste bier in Grommal en misschien wel het hele IJzerrijk.’

‘Op het huis,’ voegde Durak toe.

Thalon schudde zijn hoofd en legde een paar gouden munten op tafel. ‘Doe niet zo gek,’ zei hij. ‘Dit moet voldoende zijn om mij en al mijn gasten voorzien te houden van drank en voedsel. Ik vrees dat we deze tafel de rest van de dag bezet moeten houden.’ Thalon keek de herbergier aan. Hij glimlachte weer.

‘Wat voor gezelschap verwacht u, als ik zo vrij mag zijn dat te vragen?’

‘Dat mag zeker, we zijn per slot van rekening in jouw herberg.’ Thalon keek de waard aan en glimlachte. ‘Maar voor ik die vraag beantwoord zou ik graag een vraag aan jou stellen.’

De waard knikte behoedzaam.

‘Wees niet bang, ik heb je uitgenodigd om me gezelschap te houden dus praat vrij, alsof we oude bekenden zijn.’ Thalon schoof een stoel naar achteren en wees uitnodigend. ‘Kom, ga zitten. Neem zelf ook een pul bier en laat wat goed voedsel op tafel zetten. Wat raad je aan?’ vroeg hij. Het gesprek op het eten brengen zou de waard meer op zijn gemak brengen, daarbij had hij ook gewoon honger. Aangezien hij hier de rest van de dag zou blijven, kon hij het zich maar beter gemakkelijk maken. Dit zou waarschijnlijk zijn laatste kans op wat comfort zijn voor een lange tijd.

‘We hebben een stoofpot, vol van smaak en met stukken mals vlees, aardappelen en wortels, op smaak gebracht met geurende kruiden en specerijen. Ook hebben we een geroosterde vleesschotel. Daar zitten sappige stukken geroosterd everzwijn, hert en lamsvlees in. We serveren die met een bijgerecht van wortel,’ somde Durak op. ‘Mocht je iets anders willen dan hebben we ook mijnwerkersbrood. Dat is perfect voor bij de stoofpot of in combinatie met een stuk kaas. Als laatste hebben we de wat lichtere edelsteensalade, een kleurrijke salade met verse groenten, geroosterde noten en ingelegd fruit. Ook hebben we een steenfruittaart,

een zoet dessert gemaakt van de lokale steenvruchten. Deze is warm en wordt geserveerd met een toef room.'

'Lekker, doe dat maar.'

'Wat precies, heer?'

'Alles. Zet de tafel maar vol.'

Durak pakte een paar van de gouden munten van tafel en raakte iets meer ontspannen. Hij wenkte de serveerster en ging ten slotte zitten.

'Neem alle munten maar, dan hebben we daar de rest van de dag geen omkijken meer naar.'

Heel even aarzelde Durak, toen pakte hij ook de rest van de munten. Voorzichtig keek hij Thalon aan. 'U wilde me een vraag stellen, heer?'

Thalon knikte. 'Dat klopt. Jij wilde weten wat ik hier kwam doen en op wie ik wachtte. Dat heeft veel te maken met de gebeurtenissen van de afgelopen tijd. Wat weet jij daarvan?'

'Poeh, heer. Er gebeuren al tijden vreemde dingen natuurlijk. De bewoners worden steeds onrustiger. De sfeer was al gespannen voor de Drakenvertoning, maar daarna... Poeh. Veel dwergen lijken een korter lontje te hebben. Dat merk ik wel. Het gaat ze niet in de koude kleren zitten. Ten eerste is het natuurlijk beangstigend dat het lijkt alsof iemand in jouw hoofd zit en tegen je spreekt. Helemaal als blijkt dat iedereen die je kent dezelfde ervaring heeft en het wordt nog erger dat niemand die Tarraxyn kent. Ik bedoel, iedereen weet dat er draken zijn, dat magie bestaat en dat er wezens zijn met enorme krachten. Toch zijn wij maar normale dwergen, ziet u? Niet zoals u. Velen van ons zijn nooit buiten Grommal geweest.'

Thalon knikte aanmoedigend.

'Na die nacht dat Vyrillia hier kwam is het steeds erger geworden. Het machtsvertoon was onvoorstelbaar. De ruwe, elementaire kracht die het beest uitstraalde...' Hij rilde. 'En die schreeuw. Door merg en been.'

Durak zweeg. Thalon zag dat de gebeurtenissen van die avond door zijn gedachten speelden. Hij knikte meelevend.

‘Nou ja, dwergen worden achterdochtig, ze voelen zich niet meer veilig,’ zei Durak ten slotte. ‘Wie is die Tarraxyn en waarom wil die Vyrillia hem zo graag. Iedereen die ik ken zweert dat hij die Tarraxyn nog nooit gezien heeft en niet kent. Maar waarom zou die draak dan iedereen hier gek maken? En als die zich een keer heeft laten zien en alleen maar ons bang wilde maken, wat zou er een volgende keer gebeuren?’ Durak wiebelde wat ongemakkelijk op zijn stoel. ‘De verhalen die reizigers vertellen helpen ook niet mee. Overal lijkt men lichtgeraakt. Opstootjes beginnen bijna zonder reden, dwergen die in het Fluisterwoud rondtrekken keren niet terug, geruchten over elfen die tussen de huizen rondsluipen en kinderen ontvoeren.’ Hij zweeg even. ‘Nou ja, dan verbaast het me dat u hier komt. U zou, vergeef me voor deze opmerking, toch betere dingen te doen moeten hebben dan drinken met een oude herbergier.’

‘Ah, daar vergis je je. Mijn aanwezigheid hier is van het grootste belang. Het klopt dat er veel gaande is, maar dat is precies waarom ik hier ben.’

Durak keek hem vragend aan.

‘Na de Drakenvertoning heeft koning IJzerhelm besloten dat het probleem opgelost moet worden. Te lang teistert de draak Vyrillia het IJzerrijk en in het bijzonder onze hoofdstad. Dus heeft hij mij opgedragen er iets aan te doen. Om ervoor te zorgen dat Vyrillia ons niet meer lastigvalt.’

‘Ga je haar doden?’

Thalon sloeg zijn ogen neer. ‘Als ik geen andere keus heb, dan moet dat. Ja.’ Hij keek Durak aan. Thalons felblauwe ogen straalden zelfverzekerd. ‘Maar ik denk dat er een andere manier is. Die moet er zijn.’

Durak wees naar de tafel en de lege stoelen die eromheen stonden. ‘Ik neem aan dat die gereserveerd zijn voor de personen die gaan helpen?’

Thalon glimlachte alweer. ‘Je bent opmerkzaam. Al was dit natuurlijk wel een open deur.’ Hij knikte. ‘Ik heb een aantal vrienden van mij om hulp gevraagd.’

Een aantal serveersters liep met schalen vol eten de beschutte ruimte in. Thalón en Durak keken op. Een serveerster gaf Durak een pul.

‘Ook Steenkils Glanzend Goud?’ vroeg Thalón.

Durak nam een slok en knikte tevreden. ‘Weet je dat ik jaren aan dit recept heb gesleuteld?’ Durak zakte een klein beetje onderuit in zijn stoel. ‘Veel dwergen denken dat het geheim hem in het mout of de hop zit. Sommigen denken dat het hem in het gist zit.’ Durak stak zijn vinger op. ‘Maar het echte geheim van bier zit hem in het water.’ Hij nam nog een slok om zijn punt kracht bij te zetten. ‘Het water maakt het echte verschil.’

‘Ik had inderdaad verwacht dat een bepaalde hop of meer mout meer invloed had,’ zei Thalón.

Durak boog wat naar Thalón toe en fluisterde. ‘Natuurlijk is dat belangrijk, maar de frisheid, de puurheid. De kwaliteit van een goed bier is afhankelijk van het water. Dit water...’ Hij keek schichtig om zich heen om zich ervan te verzekeren dat niemand meeluisterde. ‘... dit water komt uit het Zilvermeer. Om de hoek bij Grommal, in het hart van het Glimmerpiekgebergte. Gewoon, water van hier!’

‘Dat had ik nooit gedacht. Prachtig! Je hebt gelijk, het smaakt voortreffelijk.’ Thalón glimlachte tevreden. Zorg dat iemand over zichzelf kan praten en ze ontspannen.

‘Het leven hier moet heerlijk zijn. Elke dag nieuwe verhalen, elke dag nieuwe dwergen. Heb je nooit de drang gehad om de wereld te ontdekken? Om er zelf opuit te gaan?’

‘O, maar ik ben niet altijd waard geweest. Ik mag nu dan oud zijn, ooit was ik jong. Ik heb mijn deel van de wereld gezien, ik heb mijn avonturen beleefd. Op een gegeven moment is het genoeg, dan weet je dat je niet altijd kan rondzwerven.’

‘En dus kwam je terug naar Grommal.’

Behoedzaam knikte Durak. ‘Dat klopt, mijn oom werd erg oud en zocht iemand om zijn herberg over te nemen. Dat leek me wel wat.’ Hij spreidde zijn armen. ‘Zo geschiedde. Ik werd herbergier van de Kompasroos.’

‘Pardon, meneer Steenkil,’ onderbrak een van de serveersters het gesprek. ‘Er is hier iemand die zegt heer Saffierhamer te zoeken. Ene Smeulsteen, zegt een historicus te zijn. Hij, eh, ziet er alleen niet echt als een historicus uit.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Durak.

‘Nou, hij heeft een wat minder smetteloos voorkomen, zeg maar. Als u zou zeggen dat hij net uit de mijnen kwam in plaats van achter een boek zou ik het eerder geloven.’

‘Een van uw vrienden, heer?’

‘Jazeker, dat klinkt alsof hij goed nieuws heeft! Als u zo goed zo willen zijn om Kaelan de weg hierheen te wijzen ben ik u zeer erkentelijk.’

‘Ik zal u en uw gast alleen laten, heer.’ Durak stond op en boog. ‘Ik hoop dat het u lukt de draak te stoppen, heer. U en uw vrienden. Dat hoop ik echt.’

KAELAN SMEULSTEEN

‘W elkom, vriend!’ Thalor stond op toen Kaelan binnenkwam. De serveerster had gelijk. De jonge dwerg leek zo uit de mijnen te komen. Het was een fascinerend contrast: een slanke, pezige gestalte met onverzorgd bruin haar, een lange baard en een met ingewikkelde patronen en runen versierd gewaad, helemaal besmeurd. Zwarte vegen zaten op zijn gezicht, zijn gewaad had her en der een scheur en zat onder het stof en de smurrie. In zijn hand hield hij een zak en op zijn gezicht stond een triomfantelijke blik.

Kaelan liep recht op Thalor af en schudde de uitgestoken hand. Met gepast respect, en voorzichtigheid, legde hij de zak op de tafel. Met een plof liet hij zich in een stoel vallen.

‘Is dat het?’ vroeg Thalor nieuwsgierig.

Hij knikte enthousiast. ‘Ik ben zo snel mogelijk hierheen gekomen nadat ik het had gevonden. Het was lastiger dan ik had gedacht. Op basis van de informatie die ik had gevonden leek het zo simpel.’ Hij grijnsde jongensachtig. ‘Het uithakken van erts is hard werken.’

‘Dat ben je zeker niet gewend?’ zei Thalon lachend. Hij keek om zich heen om zich ervan te verzekeren dat er geen luistervinken actief waren. Toen wendde hij zich weer tot de jonge historicus. ‘Laat eens zien,’ zei hij zachtjes.

Voorzichtig pakte Kaelan de zak van de tafel en legde hem op schoot. Bijna eerbiedig haalde hij de knoop uit de zak en vouwde hij de randen terug. Thalon kon het niet laten en leunde naar voren. Hoelang had hij hier op gewacht? Hij wist het niet. Lang.

De stof van de zak week uiteen en daar zag hij het. Dracoliet. Het klompje gitzwarte erts had een wervelende mix aan kleuren in zich. Diepe blauwe tinten, afgewisseld met vurig rode en aardebruine schakeringen, zorgden voor een betoverend patroon van gevarieerde kleuren. Het zachte licht van de herberg was genoeg om de kleuren te doen dansen. Het was duidelijk dat dit een uniek stuk erts was, iets dat al eeuwen niet gevonden was in het IJzerrijk.

Thalon stak zijn hand uit en liet zijn vingers over het stuk erts gaan, het was ruw maar diep vanbinnen voelde hij de kracht die erin zat.

‘Kijk eens aan! Een pul van Steenkils Glanzend Goud.’

Geschrokken vouwde Kaelan de zak dicht. Durak had de pul bier naast de dwerg gezet.

‘Ik kan me indenken dat u honger heeft, u ziet er niet uit alsof u veel heeft kunnen rusten de afgelopen tijd. Op tafel staat een assortiment van het beste wat we te bieden hebben hier in de Kompasroos. Zal ik het even doornemen?’

‘Dat zal niet nodig zijn, Durak. Hartelijk dank,’ zei Thalon.

Durak knikte, boog en liep weer weg.

Nog steeds wat geschrokken keek Kaelan naar Thalon. ‘Dat was wel een heel gelukkig moment om wat bier te brengen.’

‘Dat klopt. Maakt niet uit, vertel me alles van je avontuur. Het kan niet makkelijk geweest zijn.’ Hij knipoogde. ‘Anders had ik het niet aan jou gevraagd natuurlijk.’

‘Goed, waar te beginnen,’ mijmerde Kaelan. ‘Het begin, denk ik. Waarom ook niet.’ Hij keek Thalon aan. ‘Je weet nog dat ik eindelijk een audiëntie met koning IJzerhelm had gekregen, waarbij ik hem vertelde dat ik een connectie had gevonden tussen Grommal en het Dracoliet?’

Thalon knikte. ‘Ik stond naast de koning toen je er was.’

‘Dan weet je ook nog dat ik hem vertelde dat ik een aantal oude geschriften gevonden had waarin stond dat Dracoliet oorspronkelijk in het Drakengebergte gevonden was?’

‘Kaelan, ik was erbij.’

‘O ja, natuurlijk. Dat zei je net al. Dan weet je ook al dat uit een van die geschriften bleek dat Grommal in die tijd gesticht is omdat in de Vuurbergen een enorme afzetting van het speciale erts gevonden was?’

‘Kaelan,’ zei Thalon rustig. ‘Begin eens vanaf het moment nadat ik je had gevraagd een stuk van het Dracoliet te bemachtigen. Wat heb je vanaf toen gedaan?’

‘Ah, natuurlijk. Dat is een goed begin,’ beaamde hij. ‘Nou, ik had natuurlijk nog niet veel concreets, wat dat betreft snapte ik dat de koning weinig kon met de informatie die ik had gevonden. Het was natuurlijk niet zo dat ik een kaart had waar een Dracolietader op stond. Dus deed ik wat ik altijd doe: ik ben verder gaan zoeken in de boeken. Ik heb weken gezocht naar meer informatie en al mijn geschriften en teksten in mijn collectie meerdere keren doorgenomen. De documenten waar ik de eerste aanwijzingen in vond heb ik van voor naar achter en achter naar voren uitgekamd. Ik kwam geen steek verder. Uiteindelijk ben ik naar archivaris Eilif Diepwortel gegaan, je weet dat hij de hoofdhistoricus is en hoofdbewaarder van de Zaal van Kennis is?’

‘Ik heb hem honderdveertig jaar geleden zelf benoemd,’ zei Thalon rustig.

‘O, oké. Natuurlijk. Je kent hem. Dat is logisch. Nou, ik heb hem ook mijn bevindingen laten zien...’

‘Dat had je nog niet gedaan?’

‘Nee, natuurlijk niet. Zo’n belangrijke ontdekking moest direct aan de koning gemeld worden.’

Thalon schudde zijn hoofd, Kaelan leek het niet op te merken.

‘Archivaris Diepwortel stelde toen de volledige collectie van de Zaal van Kennis voor mij open.’ Kaelans ogen glinsterden. ‘Ik denk dat ik nu weet hoe het voelt om omgeven te worden door magie. Het was een ongelooflijke ervaring om voor het eerst de Zaal te betreden. Waar je ook keek waren boeken, rollen en oude geschriften. Het was ontzettend groot, grote gewelven met prachtige schilderijen. In de ruim opgezette vertrekken stonden overal tafels en her en der zat een geleerde iets te bestuderen. Hoe dieper ik de zalen in liep, hoe meer ik de kennis die daar was kon voelen. Maar waar moest ik beginnen? Al zou ik willen, ik zou nooit alles kunnen lezen. Daarbij had jij me gevraagd vandaag hier te komen. Met het Dracoliet.

De moed begon me in de schoenen te zakken. Ik voelde dat ik dichtbij was maar ik zag niet hoe ik verder kon komen. Terwijl ik daar zo liep vroeg ik me af waarom ik dacht dat ik er wel even achter kon komen waar het Dracoliet was. Was het überhaupt wel echt? Bestond het Dracoliet eigenlijk wel? Ik dacht aan de koning en de blik in zijn ogen toen ik mijn vindingen vertelde. Hij zat onverschillig op zijn troon. Toen schoot me opeens een oude legende te binnen. De legende van Ulfgar Goudbaard en...’

‘Dravenax de Wijze.’

‘Die ken je ook?’

Thalon knikte. ‘Die ken ik inderdaad. De legende.’

‘Volgens de legende had Ulfgar diep in de Drakentandbergen zijn werkplaats. Daar maakte hij de mooiste artefacten. Prachtige strijdhamers en bijlen, maar ook de troon van de koning. Het enige artefact van hem wat bewaard is gebleven.’ Kaelan stopte plots en pakte zijn pul. Hij goot het bier in één keer in zijn keel. ‘Van al dat praten krijg je dorst.’

‘Zal ik vragen of Durak er nog een brengt? Als ik het moet inschatten ben je nog lang niet klaar,’ zei Thalon met een grijns.

‘O, dat zou fijn zijn,’ zei Kaelan, die de grap niet opmerkte. ‘Ulfgar was niet zomaar een smid. Hij leefde in een tijd, volgens de legendes natuurlijk, dat dwergen een innige band hadden met de draken. De troon en alle andere artefacten zouden dan ook van een heel zeldzaam en speciaal metaal gemaakt zijn. Een metaal dat alleen gesmolten kon worden door drakenvuur. Toen pas viel het kwartje. In de teksten die ik gevonden had stond dat Dracoliet een diepzwarte kleur had met daardoorheen wervelingen van de meest heldere kleuren. De troon is gitzwart maar als het juiste licht erop valt schittert hij in allerlei kleurtinten. De troon is gemaakt van Dracoliet in een tijd dat dwergen en draken samenwerkten.’

Thalon knikte bedachtzaam.

‘Toen dacht ik aan alle muurschilderingen in de Zaal van Kennis en herinnerde ik me dat er op een ervan de beeltenis staat van een dwerg en draak die samen bij een aambeeld staan. De draak spuwt vuur en de dwerg hamert het metaal in vorm. Zo snel ik kon rende ik door de gangen tot ik bij de juiste zaal was. Wekenlang heb ik daar boek na boek gelezen tot ik het vond.’

‘Wat vond?’ Thalon was weer naar voren geschoven op zijn stoel.

‘Ondubbelzinnig bewijs dat Grommal inderdaad op een oude Dracolietader gebouwd is. In een van de geschriften stond dat, nadat alle bekende Dracolietafzettingen in de Drakentandbergen verbruikt waren, men op zoek ging naar andere afzettingen. Ze kwamen hier uit, in de Vuurbergen, en vonden een van de meest pure afzettingen. Na verloop van tijd groeide de kleine nederzetting uit tot het Grommal dat we nu kennen. Het Zilvermeer was de eerste plek waar ze begonnen met graven. De Grote Toegangsweg hebben ze in die tijd aangelegd om al het Dracoliet naar de smederijen in de Drakentandbergen te vervoeren. Uiteindelijk raakte de mijn uitgeput en zijn ze dieper de bergen in gaan graven. Daar werden de teksten onduidelijk. Er is toen iets gebeurd en ik ben er niet achter

gekomen wat dat was.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Dat was voor een andere keer. Voor het Dracoliet maakte het niet uit. Ik had alles wat ik moest weten. Ik wist hoe het eruitzag en waar ik ongeveer moest zijn. Het was tijd om de boeken te laten voor wat ze waren en zelf op onderzoek uit te gaan. Zelf onderdeel worden van de geschiedenis.’

Thalon leunde achterover in zijn stoel met zijn bier in zijn hand. Goedkeurend nam hij een slok. Kaelan mocht dan jong zijn en een aantal dingen niet helemaal volgens de regels gedaan hebben, één ding moest hij hem nageven: de magere dwerg was vindingrijk en niet bang zijn handen vuil te maken.

‘Ik pakte mijn tas en ging op weg. Het leek me het slimste om in het oude gedeelte van Grommal te beginnen. Dicht bij het Zilvermeer. Toen ik door de stad rondliep zag ik alleen helemaal niks wat ook maar een kleine beetje naar Dracoliet wees. Het was gewoon de oude stad. Hier zou ik niets vinden. Al dwalend bevond ik me op een gegeven moment aan de oever van het Zilvermeer. Over de Grote Toegangsweg liepen de handelaars en reizigers af en aan. De karren ratelden en de meesten waren of blij om te komen, of blij om te gaan. Vooral om te komen. Volgens mij waren er een hoop bang om aangevallen te worden door een draak of meegenomen te worden door elfen. Zeg, is het je wel eens opgevallen hoe mooi dat Zilvermeer eigenlijk is?’

Thalon kende de jonge historicus inmiddels goed genoeg om te weten dat als hij enthousiast werd, hij niet ophield met praten en dat reageren op dit soort vragen zinloos was.

‘Terwijl ik daar op de oever zat,’ ging Kaelan in één zucht door, ‘uitkijkend over het meer met de drukke weg achter me, gleed mijn blik over de immense watervallen aan de overkant. Door de afgravingen is de loop van de rivieren veranderd en nadat ze de mijn hadden verlaten, lieten ze de natuur de vrije loop. Daardoor is de mijn volgelopen en zijn de watervallen ontstaan. Het leek me goed, al was het maar om erachter te

komen hoe ze dat gedaan hadden, om de watervallen van dichterbij te bekijken.'

Kaelan pakte zijn pul en nam een slok. Verbaasd beseftte hij wat hij deed. Hij keek om zich heen. Durak stond een stukje verderop en stak zijn hand op.

'Heb hem bijgevuld voor je,' zei hij.

'Dat is aardig, eh, bedankt.'

Een beetje in de war keek hij Thalon aan. Die haalde zijn schouders op en hief zijn pul.

'Heeft de mijne ook bijgevuld. Ga door, je was op weg naar de watervallen.'

'Klopt ja, toen ik daar aankwam zag ik in eerste instantie weinig bijzonders. Op een paar plekken waren sporen van gereedschap in het gesteente te zien. Het was niets bijzonders, dus liep ik rustig door. Ik stond op een gegeven moment bij de grote waterval, het maakte een hels kabaal, en ik kon niet verder. Ik draaide me om, om terug te lopen, maar toen zag ik iets. Achter een kleine inkeping liep het water via een scheur terug de bergwand in. Gelukkig ben ik niet zo stevig als de gemiddelde dwerg en kon ik, nadat ik wat rotsen had verwijderd, mezelf erdoorheen wurmen. Op het kleine strookje licht dat door de scheur viel na was het pikke-donker. Ik wist wel dat ik in een soort grot stond, ik stootte me namelijk nergens aan.'

Hij keek trots naar Thalon en stak zijn vinger op. 'Het was natuurlijk de eerste keer dat ik echt op onderzoek ging, maar ik had me voorbereid en een toorts en vuurstenen ingepakt. Zodra ik de toorts had aangestoken zag ik waar ik was. Ik had gelijk toen ik dacht dat het een soort grot was, maar de werkelijkheid was nog fantastischer. Voor me uit liep een soort tunnel, op de bodem ervan stroomde het water. Ik besloot het water te volgen en liep de tunnel in. De lucht was erg vochtig en het rook muf, ook was het behoorlijk warm en al snel zweette ik behoorlijk.'

'Ook een nieuwe ervaring?' vroeg Thalon plagend.

Kaelan grijnsde en nam een slok. ‘Het licht van mijn toorts zorgde voor een prachtig schouwspel. De schaduwen van de stalactieten en stalagmieten dansten over de wanden van de grot. Her en der glinsterden waterdruppels in het licht en heel af en toe lichtte een mineraal of kristal op. Toch was er geen Dracoliet te vinden. Ik heb geen idee hoelang ik zo liep, steeds dieper kwam ik. De gang kwam uit in grotere kamers en het werd smaller, ik kwam langs kleine passages. En,’ hij wees op zijn kleren, ‘soms moest ik me door hele kleine openingen wurmen. Ik denk dat ik daar ergens wat scheuren in mijn gewaad ben opgelopen. Ik had veel mee, maar geen reservekleding.

Hoe dan ook, na een poos zag ik meer sporen van gereedschap. Sporen dat andere dwergen hier de rots bewerkt hadden. Om me heen was verder niets te zien, er lag een laag stof en de lucht was dik. Allemaal tekenen dat dit lang geleden was gedaan. Ik kreeg meer hoop en liep een stuk verder. Daar zag ik iets veranderen in het gesteente. Een kleine gitzwarte veeg liep van boven naar beneden. Heel dun, maar duidelijk te zien. Mijn hart ging sneller kloppen. Hoewel ik precies wist wat er in mijn geschrift stond, haalde ik dat toch uit mijn tas. De beschrijving kwam overeen met wat ik voor me zag.’

Kaelan stopte even en zag Thalon een hap nemen van het mijnwerkersbrood.

‘Stond dat eten er ook al lang of heeft de waard dat net neergezet?’

‘Dat stond er al toen je binnenkwam.’

Snel pakte Kaelan een stuk vlees en nam een grote hap. ‘Goh, ik merk nu pas hoeveel honger ik heb. Zie, ik ben gelijk hierheen gekomen,’ zei hij met volle mond.

‘Dat is te zien. Vertel verder,’ spoorde Thalon hem aan.

‘Ah, natuurlijk,’ zei hij met nog steeds een volle mond. ‘Ja, alles wees erop dat dit een Dracolietafzetting moest zijn. Nou, weet ik van mijnbouw vrij weinig. Ik had wel een pikhouweel meegenomen dus ik besloot

de gok erop te wagen en begon te hakken.’ Hij nam vlug nog een hap. ‘Dit is everzwijn, toch? Heerlijk mals.’

‘Kaelan, het verhaal...’

‘Ja, natuurlijk. Heel voorzichtig begon ik de rotsen om de afzetting heen weg te hakken. Met elke slag voelde het alsof ik dichterbij mijn doel kwam, mijn eigen lotsbestemming misschien wel. Wat ooit door de tijd verloren was gegaan werd herontdekt. Door mij! Ik besepte dat ik niet meer over de geschiedenis las, maar dat ik er onderdeel van werd. Het erts uit een verloren gegaan tijdperk werd weer opgegraven. Niet door de illustere mijnbouwers van ons volk, maar door een simpele historicus. Moet je nagaan!’ Hij glimlachte breed. ‘Uiteindelijk brak een stuk los uit de muur. Het leek groot genoeg, dus stopte ik het snel in een zak en haastte ik me terug. Het had lang geduurd, maar het was gelukt! Kaelan Smeulsteen, de herontdekker van het Dracoliet.’

Hij leunde achterover, in zijn ene hand zijn pul bier, in de andere inmiddels een stuk hert en op zijn schoot de zak met het erts. Triomfantelijk keek hij Thalons aan.

‘Ik ben trots op je. Ik wist dat je het in je had. Maar om het te doen is toch anders. Geweldig!’

‘Bedankt. En dan is het eigenlijk een wonder dat ik precies op tijd hier ben.’

Thalons blik betrok. ‘We zijn er nog lang niet. Dit is pas het begin.’ Hij keek naar de zak met het bijzondere erts erin. ‘Deze ontdekking heeft de potentie om ons hele wereldbeeld weer op zijn kop te zetten. Velen dachten dat het verhaal van Ulfgar en Dravenax slechts een legende was, jij hebt nu bewezen dat het waar is. Dat er een tijd was dat draken en dwergen samenleefden, samenwerkten en zelfs innige vriendschappen konden vormen.’

Kaelan knikte, het leek alsof hij nu pas beter besepte wat voor effect zijn ontdekking kon hebben.

‘Los daarvan is dit slechts het begin van onze zoektocht.’ Thalon keek de jonge dwerg aan. Het geroezemoes in de herberg verstomde. Thalon stond op. ‘Ik wil je vragen of je ook de rest van de reis mee wilt. We kunnen jouw kennis goed gebruiken.’

‘Ja...’

Thalon stak zijn hand op.

‘Voor je antwoordt, denk er nog even goed over na. Je hebt nog even.’

Thalon draaide zich om en zag de angst op het gelaat van sommige gasten. Een paar stonden op en liepen haastig naar achteren, een enkeling glipte de deur door naar buiten. De meesten staarden onbeschaamd en met open mond naar de persoon die net binnen kwam lopen en begonnen driftig te fluisteren en wijzen nadat hij voorbijgelopen was.

‘Volgens mij komt daar de volgende gast aan. Precies op tijd.’

SALVARA NACHTROOS

Kort nadat de vrijwel alle gasten in de herberg eerst stilvielen en toen langzaam begonnen te wijzen en te fluisteren, kwam Durak bij Thalon. Duraks blik stond gespannen. De persoon die achter hem liep was twee keer zo lang als hij. Haar gezicht was verborgen onder een lange, donkerblauwe mantel. De mantel leek van kleur te verschieten terwijl ze liep, alsof hij zich aanpaste aan de omgeving. Een lange pluk haar stak eruit en samen met haar soepele tred en slanke lichaam maakte het duidelijk dat hier een vrouw aankwam. Op haar rug hing een boog gemaakt van een materiaal dat een zwakke gloed leek uit te stralen. Een slank en elegant wapen met een ingewikkeld patroon van sterrenbeelden, andere hemellichamen en runen erin gekerfd. In haar pijlkoker zaten even zo bijzondere pijlen: slank en delicaat met doorschijnende schachten en een zwak stralende zilverkleurige punt. Alsof ze het maanlicht met zich meedroeg. Aan haar riem hing een kleine leren bundel die ze angstvallig vasthield.

Durak boog. ‘Volgens mij is dit een van uw gasten, heer. Klopt dat?’ vroeg de waard met een lichte trilling in zijn stem.

Thalon knikte. 'Dat denk ik wel.' Hij stak zijn hand uit naar de lange vrouw. 'Thalon Saffierhamer.'

De vrouw boog en schudde de hand van Thalon. 'Salvara Nachtroos, aangenaam,' antwoordde ze. 'De Raad der Ouden heeft me ingelicht over uw verzoek.'

'Fijn, heel fijn dat je er bent. Ik ben jou en de Raad dankbaar voor de medewerking. Toe, neem plaats. Het moet een lange reis geweest zijn.'

Salvara deed haar kap naar achteren en schudde haar gitzwarte haren los, ze vielen losjes over haar schouder. Ze keek naar de stoelen aan de tafel.

'Ja, daar heb ik helaas geen oplossing voor,' verontschuldigde Thalon zich. 'Dit is een herberg voor dwergen en elfen zijn, zoals je wel gemerkt hebt, tegenwoordig een zeldzame verschijning hier.' Hij stak zijn handen op. 'Ik besef dat u er niets mee te maken heeft, maar de spanningen tussen uw en mijn volk langs de grens zijn ook hier bekend.'

'Geen probleem,' zei ze terwijl ze ging zitten. 'Het zal allemaal een misverstand zijn.' Ze keek om zich heen. Haar ogen speurden methodisch de ruimte af. Oplettend, dacht Thalon goedkeurend. Voor een boogschutter natuurlijk een goede gewoonte. Ze keek Kaelan aan. Die staarde haar met open mond aan.

'Ik neem aan dat hij nog nooit een nachtelf heeft gezien?'

'Ik denk zelfs dat hij überhaupt nog nooit een elf heeft gezien en hij zal niet de enige zijn.'

'Het valt inderdaad op dat men nogal opgewonden doet.' Ze wenkte naar Durak. 'Behalve hij daar. Opvallend weinig gestamel of gestaar.'

Durak knikte.

'Ik ben niet de eerste elf die je ontmoet hebt?'

'Dat klopt, vrouwe,' zei hij. 'Ik heb lang geleden het genoeg gehad een ander van uw soort gekend te hebben. Maar laten we het daar niet over hebben, dat is niet belangrijk. U bent mijn gast. Ik vermoed dat u een

lange reis achter de rug heeft. Wilt u wat drinken? Op de tafel staat eten, voel u vrij om te nemen wat u wilt. Als het op is zullen we meer brengen.'

Salvara knikte dankbaar en keek naar het uitgestalde eten. 'Heeft u ook een bord en bestek?' Ze keek naar Kaelan, die haar nog steeds met zijn pul in de ene en vlees in de andere hand zat aan te gapen. Thalon stootte hem aan.

'Ik eet liever niet met mijn handen.'

'Natuurlijk, vrouwe. Ik zal gelijk wat borden en bestek laten komen.' Hij richtte zich tot Thalon. 'Verwacht u meer niet-dwergen?'

'Dat klopt, ze zal hopelijk niet de laatste zijn.'

Durak boog en maakte aanstalten om weg te lopen.

'En wat bier graag. Dit is een dwergenherberg, dat moet je wel hebben, toch?'

'Jazeker vrouwe. Een pul van Steenkils Glanzend Goud komt eraan.' Hij keek naar de twee dwergen. 'Ik zal voor u beiden ook een nieuw glas meenemen.'

'En een kom voor die stoofpot. Die ruikt heerlijk,' voegde Salvara toe.

'Natuurlijk, vrouwe. Komt eraan,' antwoordde Durak terwijl hij een korte buiging maakte en vervolgens terugliep naar de keuken om de bestelling door te geven.

Ze keek naar Kaelan. Die staarde haar nog steeds gebiologeerd aan. 'Gaat het wel goed met hem?' vroeg ze.

'Ik denk het wel. Geef hem wat tijd. Voor je het weet vraagt hij je het hemd van het lijf.'

'Hij kan dus wel praten?'

'Vlak voor je binnenkwam heeft hij nog veelvuldig gesproken, ja.'

'Interessant.' Ze stak een vinger op en bewoog deze in het gezichtsveld van Kaelan. Die reageerde nog niet. 'Hmm. Aha. Deze heeft een duidelijk geval van dwerg.'

Thalon stootte Kaelan weer aan, nu wat harder. Hij schrok op uit zijn gedachten.

‘Daar is hij weer!’ riep Salvara uit. ‘Welkom terug. Ik weet niet of je het net meegekregen hebt, maar ik ben Salvara Nachtroos. Met wie heb ik het genoeg?’

‘Ik, eh, ben Kaelan Smeulsteen. Historicus met draken-en-dwergrelaties als specialisme. Aangenaam kennis te maken, vrouwe.’

‘Ik kan me indenken dat je wat vragen hebt,’ zei Thalon tegen Salvara. ‘Kan je me vertellen wat de Raad je allemaal heeft verteld? Dan weet ik wat ik nog moet aanvullen.’

Salvara knikte. ‘De Raad heeft me vrij weinig verteld, om eerlijk te zijn. Communicatie is niet een van de sterke punten van die ouwelui. Nu ben ik ook niet hun lieveling. Zeker niet nadat ik had voorgesteld om de samenstelling van de Raad te veranderen. Bij het woord “jeugd” zag ik er bij een bijna stoom uit zijn oren komen.’ Ze glimlachte wrang. ‘Maar dat is niet helemaal netjes om hier te bespreken. Amusant wel, denk ik. Maar zeker niet netjes.’

‘Misschien voor later op de avond dan,’ zei Thalon die haar diplomatieke fout wegwuifde.

‘Dat lijkt me een goed idee, ik denk dat jij ook wel wat mooie verhalen hebt over jullie koning,’ grapte ze iets meer op haar gemak terug. ‘Laten we ter zake komen. Toen ik terugkwam van mijn reis werd ik direct bij de Raad geroepen. Ze hadden bericht gekregen van u. Niet iedereen stond erachter om hulp te sturen, sommigen wilden überhaupt niet luisteren. Zeker die Meavion Zonnedistel niet, wat kan die...’

Thalon trok een wenkbrauw op. Salvara bond gelijk in.

‘Toch bent u hier, dat betekent dat de Raad der Ouden uiteindelijk heeft ingestemd om te helpen. Wat is er veranderd?’ vroeg Thalon.

‘Dan moet ik terug naar het begin. Dat wordt een lang verhaal.’

Thalon keek naar de tafel en alle lege stoelen. ‘Ik heb denk ik nog wel even. Er zijn nog genoeg anderen waar ik op wacht. We hebben hier eten en drinken dus wat mij betreft hebben we de tijd.’

‘In dat geval is het belangrijk dat ik iets van de familiegeschiedenis van de Nachtrozen en de cultuur van de nachtelfen deel.’ Ze zakte wat onderuit op haar stoel en maakte het zich wat gemakkelijker.

‘Alstublieft, vrouwe,’ zei Durak toen hij met een kom, borden en bestek terugkwam. Hij schepte zelf de kom vol met de stoofpot en gaf deze aan Salvara. Een serveerster was met hem meegekomen om iedereen te voorzien van nieuw bier.

‘Precies op tijd. Hartelijk dank.’ Ze pakte de lepel en nam vlug een paar happen. ‘Goed, het begin dus. Een van de erfstukken van de Nachtrozen is een eeuwenoud, leren dagboek. De perkamenten pagina’s zijn fragiel en inmiddels vergeeld, maar het sierlijke schrift erop is nog steeds heel goed te lezen. Binnenin heeft een voorvader van mij, Salvindor Nachtroos, zijn leven gedocumenteerd. Dat is op zich niet bijzonder.

Wat wel bijzonder is, is dat hij na een van zijn reizen terugkeerde en overall verkondigde dat hij voorspellende gaven had. Hij zei dat hij geraakt was door een draak.’ Ze schamperde. ‘Hij vertelde dat hij vriendschap had gesloten met een draak en dat deze hem een geheime boodschap had toevertrouwd die pas op het juiste moment onthuld zou worden. Logischerwijs verklaarden velen hem voor gek. Hij had de geheime boodschap in zijn dagboek verborgen.’

Thalon keek bedenkelijk. ‘Ik neem aan dat jij bij degenen hoort die dit belachelijk vinden?’

‘Hoorde,’ zei ze. ‘Salvindor was objectief gek geworden maar onze familie heeft hem nooit als leugenaar bestempeld.’ Ze keek Thalon aan. ‘Achterin het dagboek is een kaart getekend, versierd met onbekende runen en vreemde tekens. We hebben altijd vermoed dat dit verband hield met die geheime boodschap, alleen had niemand nog kunnen ontdekken wat het is.’

‘Hoe is het boek dan in jouw bezit gekomen?’ vroeg Kaelan. Zijn nieuwsgierigheid kreeg de overhand.

‘Ha, een vraag! Je had gelijk.’

‘Ik had je gewaarschuwd,’ zei Thalon.

‘Bij de geboorte van nachtelfen is het gebruikelijk dat de familieoudste een geschenk geeft aan de pasgeborene. Ik kreeg het dagboek. Al weet ik niet of dat zo’n aardig geschenk is. Wat moet een kind met een oud dagboek? Jarenlang heeft het in een klein houten doosje in mijn kamer gelegen. Het had voor mij weinig speciale waarde. Ik kende Salvindor niet, ben geen magiër en met de kaart kon ik niks.’ Ze nam nog wat happen van haar stoofpot. ‘Dit is verrukkelijk. Ongelooflijk. Wat zit hier allemaal in?’

‘Bedankt voor het compliment,’ zei Durak meteen. Hij stond met een zwabber in zijn hand. ‘Ik zal het aan de kok doorgeven. In de stoofpot zitten malse stukken herten- en everzwijnvlees, aardappelen en wortels. We hebben hem met lokale kruiden en specerijen op smaak gebracht.’

‘Vlees, dat verklaart een hoop. Dat eten wij in de Hemelbossen niet.’

‘De Hemelbossen?’ onderbrak Kaelan haar.

Salvara knikte. ‘Jij bent een geleerde, toch? Dit is wel een stukje essentiële kennis.’ Kaelan begon te blozen, Salvara grijnsde. ‘Dat is ons land. Hoe heet dat van jullie hier? Het IJzerrijk toch? In de Hemelbossen wonen alle stammen van nachtelfen en die worden weer geleid door de Raad der Ouden.’

‘Ah.’

Ze nam vlug nog een hap en nadat haar mond leeg was ging ze verder: ‘Een aantal jaar geleden stierf een van de stamoudsten, Eilor, de afgezant van mijn stam in de Raad der Ouden. Eilor was dierbaar voor me. Hij was het die me aanmoedigde om mijn vaardigheden met een boog verder te ontwikkelen en nadat hij was overleden, schonk hij me deze boog.’ Ze haalde hem van haar rug af en legde hem plat op haar schoot. ‘Zonnestorm.’ Haar vingers gleden teder over het soepele hout en volgden de groeven van de ingekerfde runen. ‘De tekens op deze boog kwamen me bekend voor, het duurde niet lang voor ik het oude dagboek had gepakt. Ik sloeg de laatste pagina open en de gelijkenis was duidelijk. Nacht-